

ARTEMİS YAYINLARI

tamadres.com

LYNN

PANTER

FILMLERDEN

DAHA

GÜZEL

Her zaman en büyük hayranım, en katı eleştirmenim ve ayakkabı endüstrisindeki adilere olan güvensizliğimin tek başına sorumlusu olan kadın, mükemmel annem için. Uyumam gerekirken yorganın altında kitap okumama izin verdiğin için teşekkür ederim.

Ve kapağı görüp kitabı okumaya fırsatı olmayan sevgili babam için.
Stella'nın sahnesine bayılır ve ketçabı hatırlardı.
Nur içinde yat, Jerry Painter (17.05.1939 – 18.05.2020)

—L. P

GİRİŞ

“Ben, bir oğlanın önünde durmuş,
beni sevmesini isteyen bir kızım sadece.”

—Aşk Engel Tanımaz¹

Annem, bana daha ikinci sınıfa geçmeden flört etmenin altın kuralını öğretmişti.

Yedi yaşındayken bile kâbus gördüğümde annemin odasına gizlice girerdim. (Küçük bir cırcır böceği, korkutucu gelmeyebilir ama robot gibi konuşuyorsa ve senin ikinci adını biliyorsa bayağı ürkütücü olabilir.) *Bridget Jones’un Günlüğü*² filmi, şifonyerin üstünde duran küçük televizyonda açık olurdu ve annem, yatağın ucunda oturduğumu fark etmeden önce filmin çoğunu izlemiş olurdum. O sırada, birinci sınıfa giden biri için pek de uygun olmayan içeriği izlemekten beni alıkoymak için geciken annem yanıma kıvrılırdı ve filmin mutlu sonunu beraber izlerdik.

Ama benim birinci sınıftaki hâlim bir türlü anlayamazdı. Neden Bridget daha tatlı ve cazibeli olan birini, âdeta dev bir zaman kaybı olan kişi için bırakırdı ki? Bu nasıl mantıklı olabilirdi?

Evet, filmin olayını tamamen kaçırıp çapkın erkeğe sırlanmış lam âşık olmuştum. Bugün bile, annemin saçıyla oynayıp yan-

¹ Aşk Engel Tanımaz (*Notting Hill*), 1999 yılı, İngiltere yapımı romantik komedi-dram filmi.

² Bridget Jones’un Günlüğü (*Bridget Jones’s Diary*), Helen Fielding tarafından yazılan dört kitaplık bir serinin ilk kitabı. Bu seri daha sonra birkaç filme uyarlanmıştır.

lışımı düzelttiğinde çıkan sesini duyabiliyor ve vanilya aromalı parfümünün kokusunu alabiliyordum.

“Libby Loo’ım, cazibeler ve entrikalar seni sadece bir yere kadar getirebilir. Ve bunlar mutlaka kaybolur. İşte bu yüzden asla kötü çocuğu seçmemelisin.”

Sonrasında, romantik filmler izleyerek, hayatı keşfedip yüzlerce benzer an paylaştık. Bu bizim *olayımızdı*. Abur cuburlarımızı alır, yastıklara yaslanır; annemin koleksiyonundaki, öpücüklerle dolu, mutlu sonla biten filmleri, başkalarının kalitesiz realite dizilerini bitirmesi gibi, bir oturuşta bitirirdik.

Geriye dönüp baktığımda, mükemmel aşk hikâyesini arama sebebim, daha “aşk” kelimesini heceleyebilecek yaşa geldiğimden beri muhtemelen buydu.

Annem öldüğünde, bana mutlu sonlara olan tereddütsüz inancını miras bıraktı. Benim mirasım ise, aşkın hep bir ihtimal olduğu ve buna her zaman değeceği bilgisiydi.

Bay Doğru -düzgün adam, güvenilir bir model- hemen dibimde bekliyor olabilirdi.

Bu yüzden hep hazır durumdaydım.

Sonunda, benim de o *aşkı yaşamam* sadece an meselesiydi.

BÖLÜM BİR

“Kimse ruh ikizini on yaşındayken bulmaz.
Yani o zaman ne eğlencesi kalır, değil mi?”

–Beni Unutma³

Gün, herhangi bir gün gibi başladı. Bay Fitzpervert terliğime bir kıl yumağı bıraktı, kulak mememi düzleştiriciyle yaktım ve okula gitmek için kapıyı açınca, ezeli düşmanım olan kapı komşumu arabamın kaputunun üstünde şüpheli bir şekilde yayılmışken yakaladım.

“Hey!” Gözlüğümü yukarı ittim, ön kapıyı arkamdan çekip kapattım ve resmen ona doğru saldırıya geçerken yeni, sevimli ve çiçek desenli ayakkabılarımı kirletmemeye dikkat ederek komşunun olduğu tarafa doğru koştum. “İn arabamdan.”

Wes aşağı atladı ve gülüşü tam tersini söylemesine rağmen *ben masumum* der gibi kollarını iki yana açtı. Wes’i anaokulundan beri tanıyordum. Bu çocuk hayatının bir gününde bile masum olmamıştı.

“Elindeki ne?”

“Hiçbir şey.” Elini arkasına sakladı. İlkokuldan sonra uzayıp erkeksi ve biraz da çekici bir hâle gelmiş olsa bile, annemin gül çalılığını “yanlışlıkla” havai fişekle yakan, aynı olgunlaşmamış çocuktu hâlâ.

“Çok paranoyaksın,” dedi Wes.

³ Beni Unutma (*Sweet Home Alabama*), 2002 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

Önünde durdum ve gözlerimi kısıp yüzüne baktım. Wes'te o yaramaz çocuk yüzlerinden vardı; ağzından tek kelime çıkmaya bile, hayat adil olmadığı için, upuzun kirpiklerle çevrili olan koyu gözleri dünyaları söylüyordu.

Tek kaşını kaldırdığında, ne kadar saçmaladığımı düşündüğünü anladım. Gözlerinin kısılmasının, beni anlamaya çalıştığı ve başıma açtığı yeni sıkıntıdan dolayı kavga edeceğimiz anlamına geldiğini, pek de hoş olmayan sayısız karşılaşmalarımızdan biliyordum. Ve şu an olduğu gibi kahverengi gözleri parlıyor ve haylazlıkla kırılıyor, hapyı yuttuğumu bilirdim. Çünkü haylaz Wes hep kazanırdı.

Wes'i göğsünden dürttüm. "Arabama ne yaptın?"

"Tam olarak arabama hiçbir şey yapmadım."

"Tam olarak mı?"

"Hey. Sözlerine dikkat et, Buxbaum."

Göz devirdim. Bu da, "Eğlendim. Bu arada babaanne ayakka-bılarını beğendim ama gitmem gerek," demeden önce dudaklarının sinsilikle kıvrılmasına sebep olmuştu.

"Wes..."

Sanki ben konuşmuyormuşum gibi, dönüp öylece gitti. O fazla öz güvenli, rahat hâliyle evine doğru gitti. Verandaya gelince sinekliği açtı ve omzunun üzerinden bana, "İyi günler, Liz!" diye bağırdı.

Pekâlâ, bu iyiye işaret değildi.

Çünkü ciddi ciddi benim iyi bir gün geçirmemi istemesi mümkün değildi. Kapıyı açıp açmamak konusunda bile endişelenerek arabama baktım.

Bakın... Wes Bennett ve ben, yolumuzun sonundaki uygun park yeri için elimizden geleni ardımıza koymadığımız, tam zamanlı bir savaşta birbirimizin düşmanıydık. Genelde Wes kazanırdı ama sadece pis bir hileci olduğu için. Demir piknik masası, kamyon motoru, canavar kadar büyük kamyon tekerleri gibi, kaldırmaya gücümün yetmeyeceği şeyler koyarak park yerini rezerve etmemin komik olduğunu düşünürdü. Ne demek istediğimi anlamışsınızdır.

(Maskaralıkları, mahallenin Facebook sayfasında -babam da o gruba üyeydi- dikkat çekiyordu ve dedikodu sever yaşlıların, mahallenin manzarasını bozan çirkin şeyler için öfkeden köpürüp klavyelerine sarılmalarına sebep oluyordu ama buna rağmen hiç kimse, Wes'i durduracak ne bir şey söylemiş ne de bir şey yapmıştı. Bu nasıl âdil olabilirdi ki?)

Ama bir kereliğine de olsa zafer dalgalarında gezinen ben oldum. Çünkü Wes, dün arabasını park yerinde üç gün üst üste bırakmaya karar verdiği için belediyeyi aramak gibi harika bir fikir aklıma gelmişti. Omaha'da *yirmi dört saat park yeri kuralı* vardır, bu yüzden sevgili Wesley tatlı, minicik bir trafik cezası kazandı.

Yalan söylemeyeceğim, polisi Wes'in arabasının ön camına o cezayı koyarken görünce, mutfakta mutluluktan biraz dans etmiş olabilirim.

Arabaya binip kemerimi takmadan önce dört tekeri de kontrol ettim. Wes'in kahkahasını duydum. Sağ ön kapının camından ona bakmak için eğildiğimdeseyse, kapısını hızlıca kapattı.

Sonra, Wes'in neye bu kadar güldüğünü gördüm.

Trafik cezası tutanağı artık *benim arabamdaydı*. *Kâğıt*, ön camın ortasına, arkasını göstermeyen renksiz koli bandıyla yapıştırmıştı. Ticari kolileme bandı gibi görünen, kat kat bant.

Arabadan inip bantların kenarlarını tırnağımla çıkarmaya çalıştım ama bütün kenarlar iyice yapışmıştı.

Aptal.

Ön camı tıraş bıçağıyla kazıdıktan ve zenimi⁴ geri kazanmak için hızlı nefes egzersizleri yaptıktan sonra sonunda okula vardım Binaaya *Bridget Jones'un Günlüğü* filminin müziklerini dinleyerek

⁴ Zen, kökeni Hindistan'daki Dhyana okuluna kadar uzanan Mahayana Budist Okulunun Japoncadaki ismidir. Diğer Budist okulların arasından, aydınlanma amacıyla yapılan meditasyona verdiği önemle ayırt edilir. Batı'da yalnızca bir meditasyon pratiğinden ibaret olan Zen, aslında Budizm'in bir koludur.

girdim. Önceki gece filmi izlemiştim -bininci kez- ama bu sefer filmin müziklerini anladım. Mark Darcy'nin Bridget'i öperken, "Evet, aynen de öyle öpüşürler," demesi tabii ki baş döndürücüydü ama eğer Van Morrison'un *Someone Like You* isimli şarkısı çalmasaydı, çok da "Aman Tanrım"lık bir sahne olmazdı.

Evet, film müziklerine inek bir öğrenci kadar meraklıyım.

Ortak alanı geçip, koridoru tıkayan kalabalık öğrenciler arasından ilerlerken o şarkı çalmaya başladı. Müziğin en sevdiğim olayı kaliteli kulaklıklarla yeterince yüksek sesle çaldığınızda (ki *en iyi* kulaklığa sahiptim) dünyanın sertliğini yumuşatmasıydı. Van Morrison'un sesi, aslında gıcık bir an olmasına rağmen kalabalık koridorda ilerlemeyi sanki bir film sahnesiymiş gibi hissettiriyordu.

Her gün Jocelyn'la buluştuğum ikinci kat tuvaletine doğru ilerledim. En yakın arkadaşım, sürekli uyuyakalan biri olduğu için zil çalmadan önce göz kalemini çekmekle mücadele etmediği bir gün neredeyse hiç yoktu.

Tuvalete girdiğimiz esnada Joss, gözlerini pamuklu çubukla temizlerken bana yandan bir bakış attı. "Liz, elbisene *bayıldım*." Maskarasını çıkardı ve kirpiklerine sürmeye başladı. "Çiçekler tam senlik."

"Teşekkürler!" Nostaljik evaze elbisemin, iç çamaşırama ya da aynı derecede utanç verici başka bir şeye takılmadığından emin olmak için dönüp aynaya baktım. Beyaz bir bulut kümesiyle sarılı iki amigo kız, arkamızda elektronik sigara içiyordu. Onlara dişlerimi göstermeden gülümsedim.

"Senin filmlerdeki başroller gibi mi giyinmeye çalışıyorsun yoksa bu bir tesadüf mü?" diye sordu Joss.

"Sanki porno gibi bir şeye bağımlıymışım gibi 'senin filmler' demesene."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi Joss, kirpiklerini çengelli iğneyle ayırırken.

Ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Hemen hemen her gece, annem öldüğünde bana miras kalan DVD koleksiyonundaki kıymetli romantik komedi filmlerini izlerdim. Filmleri izlerken

kendimi anneme daha yakın hissedirdim. Onun küçük bir parçası sanki yanımda, benimle filmi izliyormuş gibi olurdu. Muhtemelen önceden beraber izlediğimiz için. Hem de birçok kez.

Ama Jocelyn bunların hiçbirini bilmiyordu. Aynı sokakta büyümemize rağmen lise ikiye kadar *yakın* arkadaş değildik. Hatta annemi beşinci sınıfa gittiğim yıl kaybettiğimi bilmesine rağmen bunun hakkında hiç konuşmadık. Beni umutsuz bir romantik sandığı için aşka takıntılı olduğumu zannediyordu. Onu hiç düzeltmedim.

“Babana son sınıf piknik gezisini sordun mu?” Joss aynadan bana baktı. Sınır olacağını biliyordum. Açıkçası, beni görür görmez sorduğu ilk şeyin bu olmamasına şaşırmıştım.

“Dün gece ben yattıktan sonra eve geldi.” Doğruyu söylüyordum ama gerçekten konuşmak isteseydim, Helena’ya sorabilirdim. “Bugün konuşacağım.”

“Eminim konuşursun.” Maskarasını çevirip kapattı ve makyaj çantasına attı.

“Konuşacağım. Söz.”

“Hadi.” Jocelyn makyaj çantasını sırt çantasına tıktırdı ve kahvesini aldı. “Edebiyat dersine tekrar geç kalamam, yoksa disiplin cezası alırım. Ayrıca Kate’e, sınıfa giderken dolabına sakız bırakacağımı söylemiştim.”

Omuz çantamı düzelttim ve bir anlığına aynada kendimi gördüm. “Bekle, ruj sürmeyi unuttum.”

“Ruj için zamanımız yok.”

“Ruj için daima zaman vardır.” Çantamın yan cebini açtım ve yeni favorim olan Retrograde Kırmızı isimli rujumu çıkardım. Küçük bir ihtimalle (bayağı küçük bir ihtimal) Bay Mükemmel’im okuldaydı. Dudaklarım iyi görünsün istedim. “Sen git.”

Jocelyn gitti. Ben de rujumu sürdüm. *Çok daha iyi.* Ruju çantama geri attım, kulaklığımı taktım, lavabodan çıktım, *oyunata* bastım ve kalan her şeyi, ruhumu sarmalaması için *Bridget Jones*’un film müziğine bıraktım.

İngiliz Edebiyatı dersine girip arka tarafa yürüdüm. Kulaklığımy boynuma indirerek Joss ve Laney Morgan'ın arasındaki sıraya oturdum.

“Sekizinci soruya ne yazdın?” Jocelyn, bir yandan benimle konuşup bir yandan da hızlıca yazı yazıp ödevini bitirmeye çalışıyordu. “Kitabı okumayı unuttum bu yüzden Gatsby'nin tişörtlerinin Daisy'yi neden ağlattığına dair hiçbir fikrim yok.”

Cevap kâğıdımı çıkardım ve Joss'un kopya çekmesine izin verdim ama gözlerim Laney'ye kaydı. Eğer anket yapılsaydı, tüm dünya oybirliğiyle onun güzel olduğuna karar verirdi; bu inkâr edilemez bir gerçektir. O kadar güzel bir burnu vardı ki, burnunun varlığı resmen “küstaş” kelimesine duyulan ihtiyacı yaratmıştı. Bir Disney prensesi gibi kocaman gözleri vardı ve sarı saçları sanki şampuan reklamına aitmiş gibi hep parlak ve yumuşak görünüyordu. Ne yazık ki ruhu, görüntüsünün tam zıttıydı.

Ondan hiç hoşlanmazdım.

Anaokulunun ilk gününde burnum kanadığında, bütün sınıf bana tiksinererek bakmadan önce, “*Iyyy,*” diye bağırıp parmağıyla beni göstermişti. Üçüncü sınıfta, Dave Addleman'a, defterimin ona yazılmış aşk notlarıyla dolu olduğunu söylemişti. (Doğru söylüyordu ama *asıl olay bu değildi.*) Laney beni ispiyonlamıştı ve David, filmlerin beni inandırdığı gibi sevimli ya da cazibeli olmak yerine, bana *ucube* demişti. Annemi kaybetmemin acısının henüz taze olduğu beşinci sınıfta ise, oturduğumuz sıralar belirli olduğu için, her öğlen yemekhanede Laney'nin yanına oturmak zorunda kalırdım. Ben, hiç de iştah açıcı olmayan sıcak yemeğimi didiklerdim. Laney ise pembe pastel rengindeki beslenme çantasını açar ve annesinin onun için hazırladığı yemek ziyafetiyle herkesi etkilerdi.

Şirin şekillerde kesilmiş sandviçler, ev yapımı kurabiyeler, üstü süslü kekler... Tüm bunlar, yoğun bir sevgiyle hazırlanmış olurdu ve çocuk yemeklerinin başyapıtlarından oluşan saklı birer hazine gibiydiler.

Ama beni asıl mahveden, notlardı. Annesi tarafından yazılmış bir notun olmadığı hiçbir öğle yemeği yoktu. Laney'nin yüksek sesle okuduğu bu eğlenceli mektupların kenarlarında şapşal çizimler olurdu. Notun alt kısmına, etrafında kalp çizimleri olan "Sevgiler, annen" yazısına gözlerimin kaymasına karşı koymaya çalışırdım. Yoksa o kadar üzülürdüm ki yemek bile yiyemezdim.

Bugün bile herkes Laney'nin harika, güzel ve zeki olduğunu düşünürken, ben gerçeği biliyordum. İyi biriymiş gibi davranabilirdi ama kendimi bildim bileli bana sert ve tuhaf bakışlar atardı. Yüzüme bakarken, sanki yüzümde bir şey varmış da bundan iğrense mi zevk mi alsa karar verememiş gibi olurdu *her seferinde*. Bütün o güzelliğinin altında, içten içe çürüyordu ve bir gün dünyanın geri kalanı da benim gördüğüm şeyi görecekti.

"Sakız?" Laney, kusursuz kavisli kaşlarını kaldırıp bir kutu Doublemint marka sakız uzattı.

"Hayır, teşekkürler," diye mırıldandım. Bayan Adams içeri girip ödevi sorunca dikkatimi sınıfın ön tarafına yönelttim. Ödevlerimizi öne doğru uzattık. Bayan Adams edebi şeyler hakkında konuşmaya başladı. Hepimiz, okul tarafından verilen dizüstü bilgisayarlarımızda not almaya başladık. Bu arada Colton Sparks, köşedeki sırasından beni selamladı.

Gülümsedim ve tekrar bilgisayarıma baktım. Colton iyi biriydi. Onunla yılın başında iki hafta boyunca konuşmuştum ama durum *eh iştelik* bir duruma dönüşmüştü. Aslında bu, genel olarak bütün ilişki tarihimi özetleyen bir durumdu. Tam anlamıyla *eh işte*.

İlişkilerimin ortalama uzunluğu iki haftaydı, tabii onlara ilişki denilebilirse.

Genelde şöyle olurdu: Tatlı bir erkek görür, onun hakkında haftalarca hayaller kurar ve sanki o tek ve biricik ruh eşimmiş gibi, onu zihnimde yüceltirdim. Lisede yaşadığım ilişki-öncesi tipik şeyler daima en büyük umutlarla başlardı. Ama iki haftanın sonunda, biz daha resmileşmeye yaklaşmadan bile önce, neredeyse hep *anlık tiksintiyle* karşı karşıya kalırdım. Yeni çiçeklenen ilişkilerin idam cezası.

Anlık tiksintinin tanımı: Birisiyle romantik temasa geçildiğinde aniden gelen tiksinti hissini kasteden flört terimi. Kişi hemen o anda karşı taraftan soğuyabilir.

Joss, her zaman öylesine baktığımı ve asla seçim yapmadığımı söylerdi. Ve sonunda haklı çıktı. Ama benim iki haftalık minik ilişkilere olan eğilimim, mezuniyet balosu için kavalie bulma ihtimalimi gerçekten mahvetmişti. Nefesimi kesen ve kalbimi pır pır ettiren biriyle gitmek istiyordum ama okulda, kavalitem olup olamayacağını düşünmediğim kim kalmıştı ki?

Yani aslına bakılırsa, mezuniyet balosu için bir eşim vardı; Joss'la gidiyordum. Sadece... En yakın arkadaşımın baloya gitmek, başarısızlığa uğramışım gibi hissettiriyordu. İyi zaman geçireceğimizi biliyordum -öncesinde, arkadaş grubumuzun en eğlencelileri olan Kate ve Cassidy'yle akşam yemeği yiyecektik- ama mezuniyet balosu, lise aşklarının zirvesi olmalıydı. Kartona yazılmış, baloya beraber gitme teklifleri; uyumlu çiçek demetleri, seni balo elbisenle gören flörtünün ağzının açık kalması ve dandik disko topunun altındaki tatlı öpücükler olmalıydı.

Andrew McCarthy ve Molly Ringwald'un oynadığı *Pembeli Güzel*⁵ tarzı bir şey olmalıydı.

Çiftler meşhur buluşma duvarına doğru giderken, sen ise arkadaşlarıyla buluşup Cheesecake Factory'de⁶ akşam yemeği yiyeceksin demek değildi.

Jocelyn'in bunu anlamayacağını biliyordum. Onun için balo çok önemli değildi, giyinip kuşanıp gidilen bir lise dansıydı sadece. Hüsrana uğradığımı itiraf etseydim, bunu çok gülünç bulurdum. Zaten elbise alışverişinden sürekli kaydardığım için sinirliydim ama hiç gidesim yoktu.

Hem de hiç.

Telefonum titredi.

Joss: BÜYÜK bir dedikodu var.

⁵ Pembeli Güzel (*Pretty in Pink*), 1986 yılı, ABD yapımı bir romantik komedi-dram filmi.

⁶ ABD'de ünlü bir restoran, ABD'nin cheesecake dağıtıcısı. (e.n.)

Ona baktım ama Bayan Adams'ı dinliyor gibi görünüyordu. Ona cevap vermeden önce öğretmene baktım. DÖKÜL.

Joss: Ama bilgin olsun, mesajı Kate'ten aldım.

Ben: Yani doğru olmayabilir. Tamamdır.

Zil çalınca eşyalarımı çantama attım. Jocelyn'la dolaplarımıza doğru yürümeye başladık. "Öncelikle, anlatacağım her şeyi duymadan önce telaşlanmayacağına söz vermen lazım," dedi.

"Aman Tanrım." Karnıma stresten ağrı girdi. "Neler oluyor?" diye sordum.

Sola döndük ve daha Jocelyn'a bakabilme fırsatım bile olmadan, *onu* bana doğru yürürken gördüm.

Michael Young?

Olduğum yerde donakaldım.

"Veeee, işte bahsettiğim dedikodu," dedi Joss ama ben dinlemiyordum bile.

Ben orada durup bakakalmışken insanlar bana çarpıyor, yanımdan geçiyordu. *O* ise aynı görünüyordu; sadece daha uzun, kaslı ve çekiciydi (tabii bu mümkünse). Çocukluk aşkım, altın sarısı saçları ışıldayan bir esintiyle uçuşurken, başının etrafında cıvıldaayan ve kanatlarını çırpan minik mavi kuşlarla ağır çekimde hareket ediyordu.

Kalbim durmuş olabiliirdi.

Michael biz küçükken aşağı sokakta yaşıyordu ve benim her şeyimdi. Kendimi bildim bileli onu seviyordum. Her zaman muhteşemden de öteydi. Akıllı, çok yönlü ve... Bilmiyorum, diğer erkeklerle göre daha *hayal kurulası* biriydi. Mahallenin çocuklarıyla etrafta dolaşır (ben, Wes, köşede yaşayan Potterlar ve Jocelyn), tipik mahalle oyunları oynardı: Saklambaç, elim sende, futbol, zile basıp kaçma ve benzeri şeyler. Ama Wes ve Potterlar, -bana çığlık attığı için- saçıma çamur atmakla eğlenirken Michael ise yaprakları tanıma, kalın kitaplar okuma ve onların eziyetine *katılmama* gibi şeyler yapardı.

Zihnimde *Someone Like You* parçası belirdi ve şarkı baştan çalmaya başladı.

*Uzun zamandır arıyordum,
Tam da senin gibi birini.*

Koyu bej bir pantolon ve güzel bir siyah tişört giymişti. Neyin iyi gördüğünü bildiğini ama modağa pek zaman ayırmadığını gösteren bir kıyafetti bu. Saçları gür ve sarıydı, tıpkı kıyafetleri gibi “rahat ve gündelik” bir tarza sahipti. Nasıl koktuğunu merak ettim.

Saçının, kıyafetinin değil.

İzlendiğini hissetmiş olmalıydı. Çünkü *ağır çekim* durmuş, kuşlar kaybolmuş ve Michael tam da bana bakmıştı.

“Liz?”

Retrograde Kırmızı rujumu sürmeye zaman ayırdığım için çok mutluydum. Belli ki kâinat, Michael’ın o gün karşıma çıkacağını biliyordu ve bu yüzden bütün gücünü benim düzgün görünebilmem için kullanmıştı.

Joss dışlerinin arasından, “Kızım, sakinleş,” dedi. Oysaki, “Michael Young?” dediğimde yüzümde beliren kocaman gülümsemeyi durdurmaktan acizdim.

Joss’un, “İşte başlıyoruz,” diye mırıldandığını duysam da umursamadım.

Michael gelip bana sarıldı ve ben de omzunun etrafında ellerimin akıp gitmesine izin verdim. *Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım!* Parmaklarını sırtımda hissedince karnım kontrolden çıktı ve tam da romantik komedilerdeki sevimli karşılaşmalardan⁷ birini yaşıyor olabileceğimizi fark ettim.

Aman. Tanrım.

Böyle bir duruma uygun olmak için giyinmişim; bu da güzeldi. Bu an daha da mükemmel *olabilir miydi?* Yavaşça kafasını sallayan Joss’la göz teması kurdum ama önemi yoktu.

Michael dönmüştü.

Güzel kokuyordu -çok, çok güzel- ve bu anın her küçük detayını kaydetmek istedim. Tişörtünün, avuçlarımdaki yumuşak ve

⁷ Sevimli karşılaşma (*Meet-cute*): Romantik komedi türündeki filmlerde birbirine aşık olması beklenen iki karakterin ilk karşılaşma anını tanımlayan terim.

yıpranmış hissiyatı, omuzlarının genişliği, boynunun altın derisi; ben de ona sarıldığımdan beri birkaç santimetre uzağımdaydı.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes almak yanılsaydı...

“Ah.” Birisi bize sertçe çarpıp sarılmamızı mahvetti. Önce Michael’a sonra ondan uzağa savruldu ve dönüp baktığımda çarpanın kim olduğunu gördüm.

“Wes!” dedim. Anımızı mahvettiği için sinir olmuştum ama yine de inanılmaz derecede mutlu olduğum için neşeyle gülümsedim. Gülümsememek elimde değildi. “Gerçekten önüne bakmalısın.”

Kaşları çatıldı. “Öyle mi?”

Beni izliyordu. Muhtemelen, koli bandı hadisesi yüzünden öfkeden çıldırmak yerine neden gülümsediğimi merak ediyordu. Can alıcı noktayı bekleyen biri gibi gözüküyordu. Kafasının karışıklığı, mutluluğumu bir üst seviyeye taşıdı. Kıkırdadım ve “Evet, seni saftirik. Cidden birini incitebilirdin ahbab,” dedim.

Gözlerini kıstı ve daha yavaş konuştu: “Affedersin, Carson’la konuşuyordum ve inanılmaz zor olan geri geri yürüme şeyini yapıyordum. Ama benden bu kadar bahsetmek yeterli. Okula yolculuk nasıldı?”

Bütün detayları duymak istediğini biliyordum, mesela bandı çıkarmanın ne kadar sürdüğü ya da yeni manikür yaptırdığım iki tırnağımı kırdığım gerçeği gibi, ama o baş belasına bu zevki yaşatacak değildim. “Gayet iyiydi, sorduğun için teşekkür ederim.”

“Wesley.” Michael, Wes’le birader tokalaşması yaptı (Ne ara o minik şirinlik abidesi tokalaşmanın koreografisini yapacak zamanı buldular?) ve “Biyoloji öğretmeni konusunda haklıydın,” dedi.

“Çünkü benim yanıma oturdun. O, benden nefret eder.” Wes sırtı ve konuşmaya başladı ama o aptalı görmezden geldim. Michael’ın konuşup kahkaha atmasını, tıpkı hatırladığım gibi sevimli ve büyüleyici olmasını izledim.

Sadece, biraz Güney aksanına sahipti artık.

Michael Young’ın öyle tatlı bir aksanı vardı ki, onu olduğundan daha da çekici hâle getirdiği için Texas eyaletine bizzat

ellerimle bir teşekkür mektubu yazasım geliyordu. Kollarımı kavuşturdum ve manzaranın tadını çıkarırken eriyip âdeta bir su birikintisine dönüştüm.

Michael'ın sevimli etkisinden dolayı varlığını unutmuş olabileceğim Jocelyn, beni dirseğiyle dürttü ve "Sakinleş. Her yerin salya oldu," diye fısıldadı.

Göz devirip onu görmezden geldim.

"Bak, ne diyeceğim." Wes çantasını yukarı çekti ve Michael'a parmağıyla işaret etti. "Ryan Clark'ı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki." Michael gülümsedi ve kongrede çalışan bir stajyere benzedi. "Kaleci, değil mi?"

Wes, "Aynen öyle," dedikten sonra sesini alçalttı. "Ryno, yarın babasının evinde bir parti veriyor. Kesinlikle gelmen lazım."

Wes'in, *Michael'ımı* partiye davet etmesini dinlerken doğal davranmaya çalıştım. Yani, Wes eskiden Michael'ın tanıdığı insanlarla takılıyordu ama bir anda en yakın arkadaş falan mı olmuşlardı?

Bu benim için hiç iyi değildi. İyi olamazdı.

Çünkü Wes Bennett, benimle uğraşmaktan hep zevk almıştır. İlkokul zamanlarında, *Barbie Rüya Evim*'in içine kurbağa koyan ve bir bahçe çücesinin koparılmış kafasını benim ev yapımı Ücretsiz Küçük Kütüphane'ne koyan kişiydi. Ortaokul zamanlarında, bahçede uzandığım bir sırada beni görmemiş gibi yapıp annesinin çalılıklarını sularken, ben çığlık atana kadar "yanlılıkla" üstüme hortumla su tutan ve bunun çok komik olduğunu düşünen kişiydi.

Şimdi lisede, park yeri yüzünden beni günlük olarak rahatsız etmeyi görev hâline getiren kişi olmuştu. Artık, çocukluğumuza kıyasla daha cesur hâle gelmiştim. Bu yüzden, haydut arkadaşları geldiğinde ve dinlediğim müziği bastıracak kadar gürültü yaptıklarında, çitin üzerinden bağırın ben oluyordum. Bilirsiniz işte.

Michael başıyla sallayıp, "Anlaştık," dediğinde, acaba kovboy şapkası ve oduncu gömleği giyse nasıl görünür diye merak ettim. Teknik olarak postallar ile normal bir kovboy botu arasındaki farkın ne olduğunu bilmesem de, merakıma bir çift de postal ekledim.

Bunu daha sonra Google'da aratmam gerekecekti.

“Detayları sana yazarım. Gitmem lazım. Şimdiki derse geç kalırsam disiplin cezası alacağım kesin.” Döndü ve “Sonra görüşürüz arkadaşlar,” diye bağırıp öbür tarafa doğru koşmaya başladı.

Michael, beni inceledi ve yavaş yavaş konuşmadan önce Wes'in gidişini izledi. “O kadar hızlı gitti ki sorma fırsatı bulamadım. Günlük kıyafetle mi gidilecek?”

“Ne? Şey, parti mi?” Sanki o iğrenç partilerde ne giydiklerine dair bir fikrim varmış gibi. “Muhtemelen?”

“Wesley'ye sorarım.”

“İyi.” Bu sevimli karşılaşmamızı Wes'in berbat ettiği gerçeği yüzünden ölüyor olsam da Michael'a en iyi gülümsememi göstermeye çalıştım.

“Benim de gitmem lazım,” dedi ve “Ama arayı kapatmak için sabırsızlanıyorum,” diye ekledi.

İçimden, *o zaman beni de partiye götür*, diye bağırdım.

“Joss?” Michael arkamdan ağzı açık bir şekilde baktı. “Bu sen misin?”

Joss göz devirdi. “Fark etmen bayağı uzun sürdü.”

Jocelyn mahallenin erkeklerine hep daha yakın olmuştu. Ben rezil taklalar atarken ve şarkılar uydururken; o, Wes ve Michael'la futbol oynardı. O günden bugüne, bu uzun ve iyi görümlü insana dönüştü. Bugün örgüleri atkuyruğu olarak düzgün bir şekilde toplanmıştı, benim saçımı atkuyruğu yaptığım zamanki gibi dağınık değildi. Onunkiler, ayrıca elmacık kemiklerini de ortaya çıkarıyordu.

Uyarı zili çaldı ve Michael, hoparlörü işaret etti. “Banaydı. Sizinle sonra görüşürüz.”

Sizinle.

Michael öbür tarafa gitti, biz de yürümeye başladık. “Wes'in bizi partiye davet etmediğine inanamıyorum,” dedim.

Joss, bana ters ters baktı. “Ryno'nun kim olduğunu biliyor musun ki?”

“Hayır ama konumuz o değil. Michael’ı gözümüzün önünde davet etti. Nezaketen, bizi de davet etmesi gerekiyordu.”

“Ama Wes’ten nefret ediyorsun.”

“Yani?”

“Yani, neden onun seni bir yerlere davet etmesini isteyesin ki?”

İç çektim. “Kabalığı sinirimi bozuyor.”

“Ben kendi adıma davet etmemesinden memnunum, çünkü o adamların verdiği hiçbir partiye gitmek istemem. Ryno’nun partisine gitmiştim. Huniden bira içmek, Fireball⁸ içmek ve *daha önce hiç* oyunu oynamak gibi olgunca olmayan şeylerden ibaret.”

Joss, voleybolu bırakmadan önce popüler çocuklarla takılırdı. O yüzden biz arkadaş olmadan önce “partilemişti” biraz.

“Ama...”

“Dinle.” Jocelyn durdu ve beni de durdurmak için kolumdan tuttu. “Ben de sana bunu söyleyecektim. Kate, Michael’ın Laney’yle yan komşu olduğunu ve birkaç haftadır görüştiklerini söyledi.”

“Laney mi? Laney Morgan mı?” Hayır. Doğru olamazdı. Hayır, hayır, hayır, lütfen Tanrım, hayır. “Ama Michael daha yeni döndü...”

“Görünüşe bakılırsa, bir ay önce taşınmış ama diğer okulundan kalan çevrim içi derslerini tamamlıyormuş. Söylentiye göre Laney ve Michael artık neredeyse resmîleşmiş.”

Laney olmaz. Onun mükemmel minik burnunu gözümde canlandırınca karnım ağrıdı. Mantıksız olduğunu biliyordum ama “Laney ve Michael” fikri, neredeyse kaldıramayacağım kadar ağrıdı. O kız istediğim her şeye hep sahip olmuştu. Michael’a da sahip olamazdı, kahretsin!

Onların beraber olduğu düşüncesi boğazımı yaktı. Kalbimi acıttı.

Bu beni paramparça ederdi.

⁸ Fireball, tarçın aromalı viski üreten, Kanada menşeli bir viski markası. (e.n.)

Çünkü Michael sadece hayalini kurduğum değil, aynı zamanda geçmişim de olan biriydi. Bahçe hortumlarından su içmeyi ve ateşböceği yakalamayı içeren müthiş ve önemli bir geçmişti bu. Michael'ı en son gördüğüm zamanı düşündüm. Onun evindeydim. Ailesi, tüm komşularla vedalaşmak için yemek daveti düzenlemişti ve ben de bu yemeğe ailemle gitmiştim. Annem meşhur cheesecake barından yapmıştı ve Michael da bizi kapıda karşılayıp sanki bir yetişkinmiş gibi, içecek ikram etmişti.

Annem, gördüğü en sevimli şeyin bu olduğunu söylemişti.

Mahalledeki bütün çocuklar o gece saatlerce futbol oynamıştı, hatta yetişkinler bile bir maçta bize katılmıştı. Bir ara, çiçekli yazlık elbisesi ve topuklu sandaletleriyle annem, Michael'a -gol atmıştı- beşlik çakıyordu. O an, tıpkı antika bir albümdeki sararmış fotoğraf gibi hatıralarımdaki yerini almıştı.

Ona delicesine âşık olduğuma dair Michael'ın hiçbir fikri olmadığını sanmıyorum. Yakında paramparça olacak kalbimi ucundan kırarak, annem ölmeden bir ay önce taşınmışlardı.

Jocelyn, aklımdan tam olarak ne geçtiğini biliyormuş gibi bana baktı. "Michael Young tren istasyonuna kadar kovalayacağın adam değil. Anladın mı?"

Ama olabilirdi. "Teknik olarak hâlâ resmî değiller, o yüzden..."

İnsanlara çarpmamaya çalışarak Jocelyn'ın dolabına doğru tekrar yürümeye başladık. Michael'la hesapta olmayan sevimli karşılaşmamız nedeniyle muhtemelen geç kalacaktık ama buna tamamen değerdik.

"Cidden. O kız olma." Bir anne edasıyla kaşlarını çattı. "Orada Michael'la yaşadığın şey, sevimli karşılaşmalardan değildi."

"Ama..." Bir şey demek gelmedi içimden çünkü beni haksız çıkarmasını istemedim. Yine de, "Ya öyleyse?" derken sesim neredeyse ciyaklar gibi çıktı.

"Tanrım. Daha Michael'ın döndüğünü duyduğum an senin kontrolden çıkacağını biliyordum." Dolabının kilidi çevirdiği sırada kaşlarını çatıp dudaklarını sarkıttı. "Artık onu tanıyorsun bile Liz."

Michael'ın, kalın sesiyle *sizinle* dediğini hâlâ duyabiliyordum ve bu, karnımı yine ağrıttı. “Bilmem gereken her şeyi biliyorum.”

Joss, iç çekti ve çantasını çıkardı. “Seni bu olaydan kurtarabilmek için söyleyebileceğim bir şey var mı?”

Başımı eğdim. “Hımm, kedilerden nefret etmesi olabilir mi?”

Bir parmağını kaldırdı. “Doğru, unutmuşum. Kedilerden nefret ediyor.”

“Hayır, etmiyor.” Eski zamanları düşünerek sırtıp iç çektim. “Eskiden *bayıldığı* iki tane huysuz kedisi vardı. O bebeklere nasıl davrandığını görmeliydin.”

“İy.”

“Her neyse, kedi düşmanı.” Yan kapıdaki kapalı dolaba yaslanıp romantik olasılıkların heyecanıyla titrerken kendimi canlı hissettim. “Michael Young, resmî açıklama gelene kadar yasak olmayan bir avdır.”

“Sen böyleyken seninle konuşamam.”

“Mutluyken mi? Heyecanlı ya da umutlu?” Koridordan *Paper Rings*'i⁹ bağıra çağıra söyleyerek geçmek istedim.

“Kuruntulu.” Jocelyn bir süreliğine telefonuna, sonra da bana baktı. “Annem, sen de istersen, yarın gece bizi elbise bakmaya götürebileceğini söyledi.”

Beynim durdu. Bir şey demem gerekiyordu. “Sanırım çalışmam gerekiyor.”

Gözlerini kıstı. “Ne zaman bu konuyu açsam, işe gitmen gerekiyor. Elbise almak *istemiyor* musun?”

“Elbette. Evet.” Dudağımın kenarlarını zorla kaldırdım. “Tabii ki.”

Ama aslında *hiç* istemiyordum.

Elbisenin heyecanı, romantizm yaratabilme olasılığı ve flörtünün dilini tutulmuş bir hâle sokabilmesiydi. Eğer o etken geçerli değilse, balo elbisesi sadece pahalı bir kumaş israfıydı.

⁹ Taylor Swift'in 2019 yılında çıkardığı *Lover* adlı albümünden bir şarkı. (e.n.)

Ayrıca, Jocelyn'in annesiyle alışveriş yapmak, annemin bize katılmak için burada olamadığının çok büyük bir hatırlatıcısı oluyordu. Böyle bariz bir gerçek vardı. Bu da benim için geziyi yeterince nahoş yapıyordu. Annem, çocukluğunun son dansına katılan biricik kızının fotoğraflarını çekemeyecek ve duygulanamayacaktı. Bu durumda da hiçbir şey Joss'un annesinin, kızı için yaptıklarını görmek kadar can yakıcı olmazdı.

Dürüst olmak gerekirse, son seneme eşlik eden ve annemin yokluğunun birçok kez hatırlatıcısı olan o boşluk hissine hazır değildim. Son sene fotoğrafları, yıllık mezun buluşması, üniversite başvuruları, balo, mezuniyet... Tanıdığım herkes lisenin en önemli anları için heyecanlanırken, ben stresten baş ağrıları yaşıyordum. Çünkü hiçbir şey, hissetmeyi planladığım gibi hissettirmiyordu.

Her şey, yalnız hissettiriyordu.

Lise son aktiviteleri eğlenceli olabilirdi ama annemsiz olmak, bu aktiviteleri benim gözümde hassasiyetten yoksun bir şey yapıyordu sadece. Babam işin içine dâhil olmaya çalıştı, gerçekten çalıştı ama duygusal biri olmadığı için ben ne zaman önemli bir olaydan diğerrine atlasam, o sadece bir fotoğrafçıymış gibi görünüyordu.

Bu esnada Joss da lise sonun her dönüm noktasını neden onun gibi abartmadığımı merak ediyordu. Bahar tatilindeki sahil gezisini ektiğim için bana üç gün küsmüştü ama gezi, geçirilecek güzel bir vakitt değil de ödümü koparan bir sınav gibi hissettiriyordu ve ben bunu istemiyordum.

Yine de annemin seveceği bir romantik-komedi mutlu sonu bulmak, tüm kötü şeyleri iyiye çevirebilirdi, değil mi?

Jocelyn'a gülümsedim. "Programımı kontrol ettikten sonra sana mesaj atarım."